

очитѣ съ кърпа и го поставихтъ срѣдъ полянката. Другитѣ играчи си откъсватъ по едно цвѣте. (се различни) и по редъ всѣки подава своето цвѣте на градинаря, като му казватъ:

— Градинарьо, познай какво цвѣте съмъ откъснѣлъ азъ?

Градинаря има право да пипа цвѣтето, да го помириева и въ краенъ случай да го сдѣвква на прѣднитѣ си зѣби, за да го опита на вкусъ. И по направата на листитѣ му, по миризмата, или по вкуса, той трѣбва да познае какво цвѣте е откъснѣлото. Ако го познае, то този, на когото е цвѣтето, става градинарь. Така се продължава играта до насита.

Който желае да играе играта „градинарь“ трѣбва добръ да познава горскитѣ и полекитѣ цвѣтя.

П Р И Я Т Е Л К И Т Ъ

Сцѣна за дѣтски театъръ.

Играчи:

1. Добра Иванова
2. Люба Стоянова
3. Златка, сираче.

Дѣтска стая добръ наредена, на срѣдата на стѣната врата, срѣдъ стаята валчеста маса втора врата за съедната стая.

ЯВЛЕНИЕ I.

Добра (*сама. нарежда масата*). Колко е хубава моята масичка! На срѣдъ нейъ тази китка цвѣте, а отъ дѣсно и лѣво—тѣзи хубави колаче-